

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Aleny Jedličkové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Kláry Bernardové ve věci žalobkyně: I. ■■■■■ P ■■■■■ nar. ■■■■■ bytem ■■■■■ zastoupená Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Ostrava, Poštovní 2, proti žalované : Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o 100.000,-Kč, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7.1.2014, č.j. 10 C 158/2012 – 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **p o t v r z u j e .**
- II. Ve výroku III. **se m ě n í** jen tak, že výše nákladů řízení činí 22.604,-Kč, jinak se v tomto výroku **p o t v r z u j e .**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 18.184,74 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. René Gemmela.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni 25.000 (výrok I.), ohledně částky 75.000,-Kč žalobu zamítl (výrok II.). Žalované pak uložil zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 18.974,-Kč (výrok III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalované odškodnění nemajetkové újmy ve výši 100.000,-Kč, které jí vznikla v souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Uvedla, že dne 13. 2. 2009 bylo proti ní usnesením policejního orgánu zahájeno

trestní stíhání pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. [REDAKCE] byla uznána vinnou. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2010, sp. zn. [REDAKCE] bylo její odvolání zamítnuto. Rozhodnutí obou soudů byla následně zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 3622/10. Poté byla žalobkyně rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2011, sp. zn. [REDAKCE] zproštěna obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. Trestní řízení mělo nepříznivý vliv na její osobní i pracovní život. Ačkoli se žádné trestné činnosti nedopustila, byla vnímána jako zlodějka, z tohoto důvodu byla nucena ukončit svůj pracovní poměr ve společnosti Tesco. Částku 100.000,- Kč považovala za odpovídající délce trestního řízení a intenzitě zásahu nezákonného trestního stíhání do jejího života.

Žalovaná potvrdila, že u ní žalobkyně uplatnila svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy. Konstatovala, že trestním stíháním žalobkyně vedeným u Okresního soudu v Karviné po sp. zn. [REDAKCE] došlo k porušení jejího práva garantovaného Listinou práv a svobod s tím, že toto konstatování považuje za dostačující odškodnění. K požadavku žalobkyně na peněžní satisfakci, měla žalovaná zato, že žalobkyně nenabídla důkazy o rozsahu a intenzitě tvrzeného poškození osobnostních práv a z titulu délky řízení žalovaná neshledala důvod pro peněžní odškodnění.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje, Územní odbor SKPV Karviná ze dne 13. 2. 2009, č.j. [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobkyně ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona, kdy měla způsobit společnosti Tesco Stores ČR škodu ve výši 12.488,- Kč. Dne 30. 6. 2009 byla podána Okresnímu soudu v Karviné obžaloba. První hlavní líčení proběhlo dne 25. 9. 2009, kdy žalobkyně vypověděla, že žádné peníze neodcizila a jinak odkázala na svou výpověď u policie. Ke skončení svého pracovního poměru uvedla, že dala výpověď, respektive uzavřela dohodu, protože jí bylo řečeno, že když nedá výpověď ona, tak jí dostane od zaměstnavatele pro porušení pracovní kázně. Akceptovala svá pochybení, protože vstoupila tam, kde neměla být, otevřela pokladnu, na které neměla co dělat. Viděla v tom porušení pracovních povinností, a proto souhlasila s ukončením pracovního poměru. Hlavní líčení bylo odročeno na den 23. 10. 2009. Obhájce žalobkyně požádal v září 2009 o změnu termínu hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 11. 2009. Při tomto hlavním líčení byl do vyslechnut jeden svědek, hlavní líčení bylo odročeno na den 1. 12. 2009. Po výslechu dvou svědků bylo hlavní líčení odročeno na den 19. 1. 2010, kdy obhájce žalobkyně navrhl vyslechnout dalšího svědka. Dne 6. 1. 2012 obhájce žalobkyně požádal o odročení hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 2. 2010, při tomto hlavním líčení byl vyslechnut navržený svědek. Obhájce žalobkyně navrhl vyslechnout dalšího svědka, hlavní líčení bylo odročeno na den 16. 3. 2010. Do tohoto hlavního líčení však nepřišlo sdělení obchodní společnosti Tesco ohledně jména a adresy navrhovaného svědka, hlavní líčení bylo odročeno na den 23. 4. 2010. Při tomto hlavním líčení byla vyslechnuta navržená svědkyně, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 5. 2010 za účelem provedení dalších důkazů. Při hlavním líčení dne 11. 5. 2010 byly čteny listinné důkazy, dokazování bylo skončeno, byly předneseny závěrečné řeči a hlavní líčení za účelem vyhlášení rozsudku bylo odročeno na den 19. 5. 2010. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 19. 5. 2010 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona, byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců,

zároveň jí byla uložena povinnost zaplatit náhradu škody společnosti Tesco Stores ČR ve výši 12.300,- Kč. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 9. 2010, kdy Krajský soud v Ostravě zamítl odvolání žalobkyně. Žalobkyně podala proti rozhodnutí soudu dne 20. 12. 2010 ústavní stížnost. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011 byl rozsudek Okresního soudu v Karviné a usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušen, kdy zároveň Ústavní soud konstatoval, že nerespektováním práv na spravedlivý proces garantovaných v člancích 36 až 40 Listiny základních práv a svobod bylo porušeno základní právo stěžovatelky na osobní svobodu garantované článkem 8 odst. 1 LZPS. Hlavní líčení u Okresního soudu v Karviné se znovu konalo dne 27. 9. 2011, žalobkyně využila svého práva a nevyprávěla, také se vzdala práva posledního slova. Při tomto hlavním líčení byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně zproštěna podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. 12. 2011, když Krajský soud v Ostravě zamítl odvolání žalobkyně proti zprošťujícímu rozsudku, který žalobkyně napadla z důvodu, že má za to, že soud I. stupně pochybil, pokud zprošťující výrok neopřel o § 226 písm. a) trestního řádu, který je pro ni výhodnější. Žalobkyně byla od 11.8.2003 do 31.12.2008 zaměstnána u firmy Tesco Stores ČR jako pokladní. Její pracovní poměr skončil dohodou bez uvedení důvodů. Od 12.8.2009 do 1.1.2010 byla vedena u Úřadu Práce [redacted] jako uchazečka o zaměstnání. Následně byla zaměstnána v období od 2.1. do 26.1.2010 zaměstnána jako prodavačka. v obchodě obecně pracovala 22 let, nikde neměla problém s penězi. Obvinění ji urazilo, úplně zdeptalo a deptá ji to dodnes, nechápe, jak se to mohlo stát, je to pro ni velká urážka, narušilo to její hrdost. Lidé v Tescu se na ni dívají skrz prsty. Když se paní J. [redacted] u které žalobkyně začala pracovat ve večerce, dozvěděla, co se stalo, rozvázala se žalobkyní pracovní poměr ve zkušební době. Bezprostředně po obvinění z krádeže vyhledala dne 19.12.2008 žalobkyně lékaře pro psychické potíže, neurastenii, nespavost, které začaly po tomto obvinění. V době rozhodování soudu I. stupně se již pro tyto potíže neléčila. V současné době, od června 2010, pracuje jako uklízečka s minimální mzdou a do obchodu se již nechce vracet.

Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil po právní stránce dle zák.č. 82/1998 Sb., a to dle ust. § 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a tohoto zákona.

Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyni vznikl nárok na náhradu škody, respektive nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 zák.č. 82/1968 Sb. Uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje, Územní odbor SKPV Karviná ze dne 13. 2. 2009, č.j. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněné ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona. Žalobkyně byla podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěna obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 27. 9. 2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2011. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je tak nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., neboť žalobkyně byla obžaloby zproštěna (v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR.

Dále se pak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyní nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda jí náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Uvedl, že žalobkyně byla stíhána pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobkyni trest odnětí svobody v trvání až 2 let. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla způsobit trestným činem škodu ve výši 12.300,- Kč, a byla osobou netrestanou, mohla důvodně předpokládat, že

v případě odsouzení by jí byl uložen velmi nízký podmíněný trest. Takto bylo i následně rozhodnuto Okresním soudem v Karviné dne 19. 5. 2010, který uznal žalobkyni vinnou podle obžaloby a uložil jí trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odložením na zkušební dobu 15 měsíců. Žalobkyni tak byl uložen trest na samé spodní hranici zákonné sazby. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 13. 9. 2010, poté byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011 a nakonec byla žalobkyně obžaloby zproštěna. Délku trestního řízení, které trvalo od 13. 2. 2009 do 19. 12. 2011, tj. 2 roky a 10 měsíců, soud I. stupně s ohledem na veškeré rozhodné skutečnosti shledal přiměřenou, když nejprve bylo prováděno vyšetřování policií a následně byla věc projednávána na dvou stupních soudní soustavy a Ústavním soudem, hlavní líčení byla odročována výhradně na žádosti obhájce žalobkyně, obhájce žalobkyně navrhoval důkazy postupně, proto i z toho důvodu bylo několikrát hlavní líčení odročeno, žalobkyně se odvolala i proti zprošťujícímu rozsudku, bylo vyslechnuto devět svědků a provedeny listinné důkazy či fotodokumentace, tyto důkazy bylo nutné následně posoudit jednotlivě a též ve vzájemné souvislosti a učinit z nich správný skutkový závěr, průtahy v řízení nebyly zjištěny žádné, ani nebyly žalobkyní tvrzeny. Žalobkyně byla po tuto dobu vystavena stresu a nejistotě, jak a kdy její trestní stíhání skončí.

Pokud jde o povahu trestné činnosti (trestný čin proti majetku), pro kterou byla žalobkyně stíhána, uzavřel soud I. stupně, že zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jak by tomu mohlo být v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití, apod. V daném případě však trestná činnost, pro kterou byla žalobkyně stíhána, měla souviset s výkonem jejího povolání pokladní v obchodě Tesco, což se projevilo v tom, že zde ukončila pracovní poměr a neměla již chuť ani po zprošťujícím rozsudku se do původního zaměstnání, či jiného obdobného zaměstnání v obchodě vrátit. Dle soudu I. stupně však ukončení pracovního poměru v obchodě Tesco dohodou nelze klást k tíži pouze žalované, neboť způsob ukončení pracovního poměru si zvolila sama žalobkyně a je nerozhodné, z jakého důvodu. Dle soudu I. stupně jestliže si žalobkyně byla jistá, že se žádného protiprávního jednání nedopustila, resp. že neporušila žádné pracovní právní předpisy, pak nebyl důvod k tomu, aby přistoupila na ukončení pracovního poměru. Naopak měla vyčkat, zda jí vůbec bude zaměstnavatelem výpověď dána a pokud by jí byla dána, mohla se domáhat vyslovení její neplatnosti u soudu. To, že se žalobkyně po 22 letech, kdy pracovala v obchodě, rozhodla ze svého oboru odejít a pracuje jako uklízečka neshledal soud I. stupně v přičinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním a žalovaná tak za tuto skutečnost není odpovědná.

Soud I. stupně konstatoval, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatací porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Dle soudu I. stupně významné zásahy do osobnostní sféry žalobkyně v přičinné souvislosti s jejím trestním stíháním nebyly zjištěny. O jejím trestním stíhání věděli pouze nejbližší příbuzní, kteří ji podporovali, média o trestním

stíhání žalobkyně nijak neinformovala. Žalobkyně asi dva měsíce užívala [REDAKCE] kdy se zhoršila její psychika a trpěla nespavostí, tyto potíže však déle nepřetrvávaly.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud I. stupně dospěl k závěru, že konstatování nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání žalovanou není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni vydáním nezákonného rozhodnutí, proto jí přiznal zadostiučinění v penězích ve výši 25.000,- Kč. Tuto částku shledal odpovídající povaze trestní věci, pro kterou byla žalobkyně stíhána, délce trestního řízení, jakož i tomu, že do doby rozhodnutí Ústavním soudem byla žalobkyně devět měsíců pravomocně odsouzenou a k tomu, že Ústavní soud upozornil na mnohé nedostatky v odůvodnění odsuzujícího rozsudku.

Ve zbývající části žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení rozhodl s odkazem na ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti vyhovujícím výroku a navazujícímu výroku o nákladech řízení tohoto rozsudku podala žalovaná včas odvolání. Dle žalované soud I. stupně zjištěný skutkový stav nesprávně zhodnotil právně. Poukázala na to, že soud I. stupně konstatoval, že intenzita zásahu do práv žalobkyně byla nízká, přesto však dovodil, že postačujícím odškodněním porušení práva žalobkyně není jen konstatování tohoto porušení, nýbrž, že žalobkyni vzniklo právo na peněžní satisfakci. V této souvislosti žalovaná poukázala též na to, že sama žalobkyně se doznala k tomu, že se pohybovala v prostoru, kde nebyla pracovně zařazena, bez oprávnění tam otevřela pokladnu, a byla si tohoto porušení pracovní kázně vědoma. Rovněž měla zato, že soud I. stupně dostatečně neodůvodnil proč za odpovídající zadostiučinění považuje právě částku 25.000,-Kč. Žalovaná proto žádala, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí soudu I. stupně a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že považuje rozsudek soudu I. stupně za věcně správný. Zdůraznila, že způsob zadostiučinění i jeho výše, je-li přiznáváno v penězích, vychází ze soudního uvážení, neboť zákon nestanoví žádná exaktní kritéria pro jeho určení. Dle žalobkyně soud I. stupně dostal požadavku náležitého zhodnocení a odůvodnění skutečností, z nichž při své úvaze o způsobu a výši odškodnění imateriální újmy žalobkyně. Z odůvodnění je zřejmé, že přihlédl jak k negativním dopadům trestního řízení do osobnosti, rodinné, a pracovní sféry žalobkyně. Současně však přihlédl i k okolnostem, které je třeba přičíst k tíži žalobkyně (žalobkyně porušení pracovní kázně přiznala, rozhodla se ukončit pracovní poměr, aniž vyčkala dalšího postupu zaměstnavatele, nesnaží se znovu uplatnit v předchozím oboru). Dle žalobkyně proto nelze hovořit o tom, že by soud rozhodl svévolně, bez náležitého odůvodnění. Žalobkyně proto žádala, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil s tím, aby odvolací soud při přezkoumání výroku o nákladech řízení přihlédl k nejnovější judikatuře Nejvyššího soudu ČR - rozhodnutí ze dne 5.2.2014, sp.zn. 30 Cdo 2707/2013.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I. a III. dle ust. § 212, § 212a odst. 1,5) občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2013 (článek II. bod 2 přechodných ustanovení zák.č. 293/2013) – dále jen o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Soud I. stupně správně zjistil skutkový stav věci, který také správně zhodnotil po právní stránce za použití příslušné judikatury. Své rozhodnutí podrobně a přesvědčivě odůvodnil, včetně úvahy o přiměřenosti a výše odškodnění nemajetkové újmy, jež

žalobkyni vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí. Odvolací soud plně přisvědčil závěrům soudu I. stupně a nemá k nim co dodat. Odkazuje proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které pokud jde o věc samu (výrok I.) jako věcně správné potvrdil.

S ohledem na nejnovější judikaturu Nejvyššího soudu ČR ohledně nákladů řízení v řízení o odškodnění nemajetkové újmy, odvolací soud změnil (§ 220 odst. 1 , písm. b/ o.s.ř.) napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku III.

Je třeba uvést, že soud I. stupně správně žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Dle výše zmiňované judikatury však při výpočtu jejich výše vyšel z nesprávné tarifní hodnoty sporu.

Nejvyšší soud ČR se ve svém rozhodnutí ze dne 5.2.2014, sp.zn. 30 Cdo 2707/2013 zabýval otázkou nákladů řízení v případech, kdy žalobci nebylo přiznáno odškodnění utrpěné nemajetkové újmy v penězích, ale formou konstatování porušení práva. V tomto rozhodnutí dovolací soud dospěl k závěru, že „výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci výrokově nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše. Dovolací soud na tomto místě vychází ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009, dle něž „má poškozený – posuzováno z hlediska materiální spravedlnosti – v zásadě plný úspěch (byť mu jím žalované zadostiučinění bylo přiznáno jen v poloviční výši), neboť lze dovést, že se mu podařilo prokázat příčinnou souvislost mezi nemateriální újmu mu způsobenou a nesprávným úředním postupem – podařilo se mu prokázat základ nároku. Odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.“

S ohledem na výše citovanou judikaturu tak žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení sestávající z nákladů právního zastoupení, a to za celkem tři úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. a, d,g) vyhl.č. 177/1996 Sb.(převzetí zastoupení, žaloba, vyjádření k podání žalované a účast na jednání dne 21.10.2013) po 3.100,-Kč, dále paušální náhrada hotových výdajů ke každému úkonu právní služby po 300,-Kč dle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, dále cestovné za cestu Karviná – Praha a zpět soudem I. stupně správně stanovené ve výši 6.881,-Kč (§ 13 odst. 1,4 vyhlášky ve spojení s ust. § 157 odst. 4 písm.b, § 158 zák. práce) a náhrada za promeškaný čas celkem za 16 půlhodin po 100,-Kč (§ 13 odst. 1,3 vyhlášky). Právní zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH). Proto mu dle ust. § 137 odst. 3 ve spojení s ust. § 151 odst. 2 o.s.ř. náleží též 21% DPH ve výši 3.923,-Kč. Žalobkyni tak na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně náleží částka 22.604,-Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení plně úspěšné žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které sestávají z nákladů právního zastoupení. Při stanovení výše odměny vycházel odvolací soud z výše citované judikatury Nejvyššího soudu ČR a za tarifní hodnotu sporu pak dle § 9 odst. 4 považoval částku 50.000,-kč, kdy pak mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí dle ust. § 7 bod 5 vyhl.č. 177/1996 Sb. (dále jen vyhláška) 3.100,-Kč. Právní zástupce žalobkyně učinil v odvolacím řízení celkem dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. g,k) vyhlášky (vyjádření

k odvolání a účast u jednání dne 10.6.2014). Dle ust. § 13 odst. 1,3 vyhlášky, ke každému úkonu právní služby náleží paušální náhrada hotových výdajů po 300,-Kč, dále právnímu zástupci žalobkyně náleží náhrada za promeškaný čas dle ust. § 13 odst. 1,4 vyhlášky za celkem 16 půlhodin po 100,-Kč. Dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky ve spojení s ust. § 156 odst. 1 písm. a), ust. § 157 odst.3,4 zák. práce a vyhl.č. 435/2013 Sb. bylo právnímu zástupci žalobkyně přiznáno jízdné [redacted] do Prahy a zpět při vzdálenosti [redacted] jedna cesta za použití osobního vozidla tovární značky Alfa Romeo registrační značky [redacted] při průměrné spotřebě 12,1 l/100 km, průměrné ceně paliva (benzin 98 oktanů) 35,70 Kč/l a základní náhradě 3,70 Kč za km v celkové výši 6.628,72Kč [(12,1 l/100 km x 37,50 Kč/l x 8 = 3.668,72Kč) + (3,70/ km x 800 km= 2.960,-Kč)]. Právní zástupce žalobkyně rovněž osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH), a proto mu byla dle ust. § 137 odst. 3 ve spojení s ust. § 151 odst. 2 o.s.ř. přiznána 21% DPH z přiznaných nákladů právního zastoupení, tj. částka 3.156,04Kč. Žalobkyni tak byla celkem na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 18.184,74Kč.

Zamítavý výrok II. zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** přípustné dovolání.

V Praze dne 10. června 2014

Mgr. Alena Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gudeljová